

Daniels Bog – Nummer Fireoghalvfems

Åbenbaring af den profetiske ramme: Forståelse af de trefoldige magter, der leder til Harmagedon

Jeff Pippenger

2024-02-27

Den profetiske ramme, som William Miller anvendte, var strukturen med de to ødelæggende magter: det hedenske Rom efterfulgt af det pavelige Rom. Den profetiske ramme, som Future for America anvender, er strukturen med de tre ødelæggende magter: det hedenske Rom efterfulgt af det pavelige Rom og dernæst den frafaldne protestantisme. Roms tre manifestationer er disse tre ødelæggende magter: dragen, dyret og den falske profet. Denne ramme blev i vid udstrækning erkendt gennem den modstand, der blev rejst imod lyset over de sidste seks vers i Daniels bog, kapitel elleve, som blev åbnet ved endetiden i 1989.

De to første manifestationer af Rom identificerer den profetiske beskaffenhed af det moderne Rom, den tredje og sidste manifestation af Rom. Det moderne Rom identificerer strukturen i den sidste tredobbelte forfølgermagt i de sidste dage. Nært beslægtet, men tydeligt forskellig, er Babylons tre manifestationer. Den første var Nimrods Babel. Den anden var Nebukadnezars og Belsazzars Babylon. Tilsammen identificerer disse to profetiske vidner de profetiske kendetegn ved det moderne Babylon. Skønt det moderne Rom og det moderne Babylon på ét plan er den samme enhed, identificerer Babylons tre manifestationer Babylons endelige fald og syndens menneskes hovmod.

Babylons fald er et stort og specifikt emne i Bibelens profeti, ligesom Roms paves hovmod er det. I Åbenbaringens syttende kapitel kommer en af de engle, som udgyder de syv sidste plager, for særskilt at identificere dommen over Babylon, hvilket er et andet udtryk for hendes fald.

Og en af de syv engle, som havde de syv skåle, kom og talte med mig og sagde til mig: Kom hid; jeg vil vise dig dommen over den store skøge, som sidder ved mange vande, hende, med hvem jordens konger har drevet utugt, og jordens beboere er blevet berusede af hendes utugts vin. Og han førte mig i ånden ud i ørkenen; og jeg så en kvinde sidde på et skarlagensrødt dyr, fuldt af bespottelige navne, med syv hoveder og ti horn. Åbenbaringen 17:1–3.

Englens opgave er at vise Johannes dommen over kvinden, som har »MYSTERIET BABYLON« skrevet på sin pande.

Og kvinden var klædt i purpur og skarlagens og prydet med guld og kostbare stene og perler; og hun havde et guldbæger i sin hånd, fuldt af vederstyggeligheder og hendes utugts urenhed. Og på hendes pande var der skrevet et navn: MYSTERIUM, DET STORE BABYLON, MODER TIL SKØGERNE OG TIL JORDENS VEDERSTYGGELIGHEDER. Og jeg så kvinden drukken af de helliges blod og af Jesu martyrs blod; og da jeg så hende, undrede jeg mig med stor forundring. Åbenbaringen 17:4–6.

Det geopolitiske apparat, som pavedømmet i de sidste dage benytter til at forfølge dem, som det anser for kættere, fremstilles ved „et skarlagensrødt dyr, fuldt af bespottelige navne, med syv hoveder og ti horn.“ Det forhold, at hun rider på dyret, viser, at hun har kontrol over dyret, ligesom en rytter over en hest.

Og kvinden, som du så, er den store stad, som hersker over jordens konger. Åbenbaringen 17:8.

Det „skarlagensrøde dyr med syv hoveder og ti horn“ er det moderne Rom og repræsenterer den geopolitiske struktur, som kvinden benytter, idet hun forfølger Guds trofaste i de sidste dage. Kvinden er det moderne Babylon, den store stad, som bedriver hor og hersker over jordens konger. De første to manifestationer af Babylon, repræsenteret ved Babel i Første Mosebog kapitel elleve og Babylon i Daniels Bog kapitel fire og fem, beskriver det moderne Babylons hovmod og fald i de sidste dage. Kvinden, som dømmes i Johannes' Åbenbaring kapitel sytten, er det moderne Babylon, og dyret, som hun hersker over, er det moderne Rom. Hun har bedrevet hor med kongerne, og sammen er de ét kød.

Derfor skal en mand forlade sin far og sin mor og holde sig til sin hustru, og de skal være ét kød. 1 Mosebog 2,24.

Skønt de er ét, udskilles visse profetiske elementer ved det moderne Rom og det moderne Babylon i Guds Ord. Beretningen om det moderne Babylon, sådan som den fastslås ved de to vidner Babel og Babylon, handler om hendes hovmod og hendes endelige fald. I de sidste seks vers i Daniel 11 bruges kongen i nord til at repræsentere pavedømmet. Paven i Rom er Satans jordiske repræsentant.

„For at sikre verdslige gevinster og æresbevisninger blev kirken ledt til at søge de store mænd på jordens gunst og støtte; og idet den således forkastede Kristus, blev den forledt til at yde lydighed mod Satans repræsentant — biskoppen af Rom.“ The Great Controversy, 50.

Satan ønskede at være Gud, og hans begær var at indtage Guds politiske og religiøse troner.

Hvor er du dog faldet ned fra himlen, du Lucifer, morgenrødens søn! Hvor er du styrtet til jorden, du, som svækkede folkeslagene! For du sagde i dit hjerte: Jeg vil stige op til himlen, jeg vil ophøje min trone over Guds stjerner; jeg vil også sætte mig på forsamlingens bjerg, længst mod nord; jeg vil stige op over skyernes høje; jeg vil gøre mig lig den Højeste. Esajas 14:12–14.

Satan ønskede at ophøje sin trone (som er et symbol på kongeligt herredømme) “over Guds stjerner.” Guds stjerner er englene og repræsenterer Guds styres maskineri. Satan ønskede “også” at sidde “på forsamlingens bjerg, længst mod nord.” Forsamlingen er Kirken, og den befinder sig i Jerusalem, som ligger længst mod nord. At sidde på en trone “længst mod nord” er at være nordens konge. Kristus er den sande Konge i Norden, som også er Konge over Guds styre. Satan ønskede at “blive den Højeste lig.”

En sang og salme af Koras sønner. Stor er Herren og højligt lovprist i vor Guds stad, på hans hellige bjerg. Skønt i sin beliggenhed, hele jordens glæde, er Zions bjerg, mod nordens sider,

den store Konges stad. Gud kendes i dens paladser som en tilflugt. Salme 48:1–3.

Satans jordiske repræsentant er biskoppen af Rom (paven). I de sidste seks vers af Daniel elleve skildres den endelige opgang og fald for paven i Rom, og dér fremstilles paven som kongen i nord. Han er den katolske kirkes overhoved, og ordet »katolsk« betyder universel. For at Satan kunne efterligne Kristi to troner (den politiske og den religiøse), skabte Satan den katolske kirke med det formål at have et verdensomspændende religiøst system, når han i de sidste dage påbegynder sin efterligning af Kristus.

„Dette kompromis mellem hedenskab og kristendom resulterede i udviklingen af ‘syndens menneske’, som i profetien er forudsagt til at modsætte sig og ophøje sig over Gud. Dette gigantiske system af falsk religion er et mesterværk af Satans magt—et monument over hans bestræbelser på at sætte sig på tronen for at herske over jorden efter sin vilje.“ The Great Controversy, 50.

Satan konstruerede et verdensomspændende religiøst system og også en verdensomspændende politisk struktur med det formål at efterligne de to autoritetstroner, som den sande Nordens Konge sidder på. De ti konger i Åbenbaringen sytten, med hvem skøgen bedriver utugt og hersker over i de sidste dage, repræsenterer dyret med syv hoveder og ti horn, som beherskes af kvinden, der har BABYLON skrevet på sin pande. I kapitel sytten „hader de ti konger skøgen og skal gøre hende øde og nøgen og skal æde hendes kød og opbrænde hende med ild“. Således fremstilles hendes dom. Babylons tre manifestationer identificerer Babylons endelige fald. Roms tre manifestationer identificerer den politiske struktur, som hun hersker over.

De tre engles budskaber i Åbenbaringens kapitel fjorten omhandler det moderne Babylons endelige fald, ligesom også Daniel kapitel elleve, vers fireogfyrre og femogfyrre gør. Dets endelige fald omtales i Åbenbaringens kapitel sytten, men udfoldes endnu mere specifikt i kapitel atten. Daniel elevens fremstilling af det moderne Babylons endelige fald skal, sammen med illustrationen i kapitel fjortens tre engle og kapitlerne sytten og attens beskrivelse af det endelige fald, sammenføjes, linje på linje. I Daniel elleve identificeres det moderne Babylons endelige fald som indtræffende, når det ikke får nogen hjælp.

Og han skal slå sit paladstelte op mellem havene på det herlige hellige bjerg; dog skal han komme til sin ende, og ingen skal hjælpe ham. Daniel 11,45.

I det næste vers står Mikael frem, og menneskets prøvetid afsluttes. Verset begynder med ordene: „Og på den tid.“ Når det moderne Babylon falder, afsluttes menneskets prøvetid, og hun dør alene. Den tredje engel identificerer prøvetidens afslutning, fordi den fastslår, at verden er blevet delt i to klasser af mennesker: dem, som har dyrets mærke, og dem, som har Guds segl. På den tid udgydes Guds vrede over det moderne Babylon og over dem, som har antaget hendes myndigheds mærke.

Og den tredje engel fulgte dem og sagde med høj røst: Dersom nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, da skal også han drikke af Guds vredes vin, som er skænket ublandet i hans harmes bæger; og han skal pines med ild og svovl for de hellige engles øjne og for Lammets øjne. Og røgen af deres pine stiger op i evighedernes evigheder; og de har ikke hvile dag eller nat, de, som tilbeder dyret og dets billede, og enhver,

som tager dets navns mærke. Her er de helliges tålmodighed; her er de, som holder Guds bud og Jesu tro. Åbenbaringen 14:9–12.

I Åbenbaringen, kapitel atten, fremstilles dommen over den store skøge som en fremadskridende dom, der begynder ved den snart kommende søndagslov, når den anden røst kalder Guds anden hjord ud af Babylon. Ved vers enogtyve markeres prøvetidens afslutning, hvorved det fastslås, at perioden fra den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater og indtil Mikael står frem, er den tidsperiode, hvori det moderne Babylons dom fuldbyrdes, under en tid med stor forfølgelse.

Og en vældig engel tog en sten, som lignede en stor møllesten, og kastede den i havet og sagde: Således skal den store stad Babylon med voldsomhed styrtes ned og aldrig mere findes. Og lyden af harpespillere og musikere og fløjtespillere og basunblæsere skal aldrig mere høres i dig; og ingen håndværker, af noget håndværk det end er, skal mere findes i dig; og lyden af en møllesten skal aldrig mere høres i dig; og en lampes lys skal aldrig mere skinne i dig; og brudgommens og brudens røst skal aldrig mere høres i dig; thi dine købmænd var jordens stormænd; thi ved dine trolddomskunster blev alle folkeslag forført. Og i hende blev fundet profeters og helliges blod og blodet af alle dem, som blev dræbt på jorden. Åbenbaringen 18:21–24.

Stenens nedkastelse, musikernes og håndværkernes forstummen, lysets udslukkelse, brudens og brudgommens røsters tavshed er alle udtryk hentet fra Det Gamle Testamente, som betegner nådetidens afslutning.

Når Daniel kapitel elleve profetisk lægges oven på Åbenbaringen kapitel tretten og fjorten, og disse to afsnit dernæst lægges oven på Åbenbaringen kapitel sytten og atten, finder vi tre profetiske linjer, som blandt andre sandheder fremstiller det endelige fald for det moderne Babylon. Hver af de tre linjer repræsenterer en af de trefoldige magter, der fører verden til Harmagedon. Daniel kapitel elleve identificerer dyret (pavedømmet). Åbenbaringen kapitel tretten og fjorten fremstiller den samme historie, men set fra den falske profets perspektiv (De Forenede Stater). Åbenbaringen kapitel sytten og atten identificerer den samme profetiske linje, men den historie, der dér fremstilles, er fokuseret på dragen (De Forenede Nationer).

Hver af de tre linjer begynder ved endens tid i 1798. Vers fyrre i Daniel kapitel elleve begynder med ordene: »Og ved endens tid.« »Endens tid« i begyndelsen af verset er 1798, og da verset blev opfyldt i 1989, var det også »endens tid«, for Jesus illustrerer enden med begyndelsen, når Han ønsker at sætte sin signatur på et vigtigt forhold. Søster White oplyser os om, at også kapitel tretten i Johannes' Åbenbaring begynder i 1798.

„Og da pavedømmet, berøvet sin styrke, blev tvunget til at ophøre med forfølgelsen, så Johannes en ny magt stige frem for at give genlyd af dragens røst og føre det samme grusomme og gudsbespottelige værk videre. Denne magt, den sidste, som skal føre krig mod kirken og Guds lov, blev symboliseret ved et dyr med horn som et lam.“ Signs of the Times, 1. november 1899.

Den profetiske linje, som begynder i Daniel elleve, vers fyrre, i 1798, fortsætter, indtil menneskets nådetid afsluttes, når Mikael står frem. Den profetiske linje, som begynder i 1798, „da

pavedømmet, berøvet sin styrke, blev tvunget til at ophøre med forfølgelsen,“ ender med, at Guds vrede udgydes over dem, som har antaget den pavelige myndigheds „mærke“. I Åbenbaringen kapitel sytten, når englen kommer til Johannes for at vise ham dommen over den pavelige skøge, føres Johannes til selve enden af „ørkenen“, som repræsenterer historien fra året 538 til 1798. Åndeligt sat i 1798 nedskriver Johannes dommen over det moderne Babylon, som begynder med den anden røst i Åbenbaringen atten, der forkynnder, at pavedømmet har fyldt sit prøvetids bæger, og dens dom fortsætter derpå, indtil nådetiden afsluttes, idet møllestenen kastes i havet.

Linje på linje identificerer disse tre linjer det endelige fald for det moderne Babylon, som har drevet utugt med kongerne i det moderne Rom. Daniel kapitel elleve er et vidnesbyrd om pavedømmet, fremstillet som Nordens konge. Åbenbaringen tretten og fjorten er et vidnesbyrd om den falske profet, og kapitlerne sytten og atten vidner om dragens rolle (de ti konger). Den profetiske ramme, som Future for America benytter, er baseret på de tre magter, der fører verden til Harmagedon.

De to vidner om Babel og Babylon identificerer det profetiske kendetegn ved det moderne Babylon. Disse to vidner taler om hovmodet hos en pavelig leder, som bekender sig til at være kristen og sætter sig i Guds tempel og udråber sig selv til at være Gud. Disse to vidner identificerer også hans endelige fald. Pavens selvophøjelse og endelige fald, sådan som det fremstilles i Babylons tre fremtrædelsesformer, er det, der grundfæster synet på den profetiske historie.

Og i de tider skal mange rejse sig mod sydens konge; også røverne blandt dit folk skal ophøje sig for at stadfæste synet; men de skal falde. Daniel 11,14.

Vi vil fortsætte vores behandling af Babylons tre fremtrædelsesformer i den næste artikel.

Og jeg hørte en anden røst fra himmelen sige: Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. For hendes synder har nået til himmelen, og Gud har ihukommet hendes misgerninger. Gengæld hende, ligesom hun har gengældt jer, og giv hende dobbelt igen efter hendes gerninger; skænk hende dobbelt i det bæger, som hun har fyldt. Så megen som hun har herliggjort sig selv og levet i vellyst, så megen pine og sorg skal I give hende; for hun siger i sit hjerte: Jeg sidder som dronning og er ikke enke og skal aldrig se sorg. Derfor skal hendes plager komme på én dag: død og sorg og hungersnød; og hun skal fuldstændig opbrændes med ild; for stærk er den Herre Gud, som dømmer hende. Åbenbaringen 18:4-8.